

Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σήμερα, τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων στεκόμαστε μὲ δέος καὶ θαυμασμὸ μπροστὰ σ' αὐτὸ πὸ συνέβη, στὸ πῶς οἱ Ἰουδαῖοι δὲν μπόρεσαν νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό, γιατί τὸν συνάντησαν μὲ τὴν φαντασία ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι ἕνας ἔνδοξος βασιλιάς πὸ θὰ μπορούσε νὰ ἀναλάβει τὴν ἐξουσία τώρα μὲ κάθε ἰσχύ, νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ καταρρίψῃ τοὺς ἀλλόθρησκους, τοὺς Ρωμαίους πὸ εἶχαν κατακτήσῃ τὴν χώρα τους, καὶ πὸ θὰ μπορούσε νὰ ἐπανιδρύσῃ ἕνα Βασίλειο, ἕνα ἐπὶ γῆς βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ. Ξέρουμε ὅτι Ἐκεῖνος δὲν ἦρθε γι' αὐτό, ἦρθε γιὰ νὰ ἰδρύσῃ ἕνα Βασίλειο πὸ δὲν θὰ ἔχει τέλος, ἕνα βασίλειο αἰώνιο, ἕνα Βασίλειο πὸ δὲν θὰ εἶναι ἀνοιχτὸ σ' ἕνα ἔθνος, ἀλλὰ σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, ἕνα βασίλειο πὸ θὰ βασιζόταν στὴ ζωὴ καὶ τὸν θάνατο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πὸ ἔγινε υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Μ. Ἑβδομάδα εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος μία περίοδος τρομερῆς σύγχυσης. Οἱ Ἰουδαῖοι συναντοῦν τὸν Χριστὸ στὶς πύλες τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐπειδὴ περιμένουν ἀπὸ Ἐκεῖνον ἕναν θριαμβευτὴ στρατιωτικὸ ἡγέτη, ἀλλὰ Ἐκεῖνος θὰ ἔρθει γιὰ νὰ πλύνει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του, νὰ δώσει τὴν ζωὴ Του γιὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ κατακτήσει μὲ βία καὶ δύναμη. Κι αὐτοί, οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ποὺ τὸν πλησίαζαν φωνάζοντας « Ὡσαννά, Υἱὲ Δαυὶδ » σὲ λίγες μέρες θὰ φωνάξουν « Σταυρωθήτω, σταυρωθήτω » ἐπειδὴ πρόδωσε τὶς προσδοκίες τους. Αὐτοὶ προσδοκοῦσαν ἕναν ἐπίγειο νικητὴ καὶ αὐτὸς ποὺ βλέπουν εἶναι ἕνας νικημένος βασιλιάς. Τὸν μισοῦν γιὰ τὴν ματαίωση ὅλων τῶν ἐλπίδων τους.

Αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο ξένο γιὰ μᾶς στὶς μέρες μας. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀπομακρύνονται μὲ ἔχθρα ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιατί τοὺς ἀπογοήτευσε στὴν μία ἢ στὴν ἄλλη ἐλπίδα τους. Θυμᾶμαι μία γυναίκα ποὺ ἦταν πιστὴ ὅλη τὴν ζωὴ της, καὶ ὅταν ὁ ἐγγονὸς της πέθανε- ἕνα μικρὸ ἀγόρι- μοῦ εἶπε: « Δὲν πιστεύω πιά στὸν Θεὸ· πῶς μπόρεσε νὰ μοῦ πάρει τὸν ἐγγονό μου; ». Κι ἐγὼ τῆς εἶπα: « Ἄλλα πιστεύατε, ἐνῶ πέθαιναν χιλιάδες, μυριάδες ἄνθρωποι... » Μὲ κοίταξε καὶ μοῦ εἶπε: « Μὰ γιατί ἔγινε αὐτὸ σὲ μένα; Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, αὐτὰ δὲν ἦταν παιδιὰ μου ».

Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ συμβαίνει καὶ σὲ μᾶς σὲ μικρότερο βαθμὸ τόσο συχνὰ ποὺ ἀμφιταλαντεύομαστε στὴν πίστη μας, στὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Θεό, ὅταν κάτι ποὺ περιμένουμε ἀπὸ Ἐκεῖνον νὰ κάνει γιὰ μᾶς, δὲν γίνεται, ὅταν Ἐκεῖνος δὲν γίνεται ὁ Ὑπάκουος ὑπηρέτης μας, κι ὅταν προβάλλουμε τὴν ἐπιθυμία μας, Ἐκεῖνος δὲν λέει « Ἀμήν » καὶ δὲν τὴν πραγματοποιεῖ. Ἄρα δὲν εἴμαστε τόσο ξένοι ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνάντησαν τὸν Χριστὸ στὶς πύλες τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ μετὰ στράφηκαν μακριὰ Του.

Καὶ τώρα, μπαίνουμε στὴν Μ. Ἑβδομάδα. Πῶς ἀντικρίζουμε αὐτὰ τὰ γεγονότα;

Νομίζω πώς οφείλουμε νὰ μποῦμε στὴν Μ. Ἑβδομάδα ὄχι σὰν θεατές, ὄχι ἀπλὰ διαβάζοντας τὰ σχετικὰ ἀποσπάσματα τοῦ Εὐαγγελίου, πρέπει νὰ μποῦμε σὰν νὰ εἴμαστε μέτοχοι τῶν γεγονότων, ἀλήθεια, διαβάζουμε γι' αὐτά, ἀλλὰ θάπρεπε νὰ μπερδευτοῦμε μὲ τὸ πλῆθος ποὺ περιβάλλει τὸν Χριστὸ καὶ νὰ ρωτήσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας: «ποῦ βρίσκομαι μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος; Εἶμαι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ λένε: «Ὡσαννά, Υἱὸ Δαυὶδ»; Εἶμαι μήπως ἀπ' τοὺς περιθωριακοὺς ποὺ κραυγάζουν «Σταύρωσον αὐτόν»; Εἶμαι κάποιος ἀπ' τοὺς μαθητὲς ποὺ πίστευαν μέχρι τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἔσχατος κίνδυνος φάνηκε νὰ ἔρχεται; Θυμάστε ὅτι στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητὲς εἶχαν ἐπιλεγεῖ γιὰ νὰ Τοῦ συμπαρασταθοῦν στὶς ὥρες τῆς ὑπέρτατης ἀγωνίας Του, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαναν, ἦταν κουρασμένοι, εἶχαν χάσει τὸ θάρρος τους κι ἀποκοιμήθηκαν. Τρεῖς φορὲς ἦρθε σ' αὐτοὺς, τρεῖς φορὲς ἦταν μακριὰ Του.

Δὲν συναντᾶμε τὸν Χριστὸ κάτω ἀπ' τὶς ἴδιες συνθῆκες, ἀλλὰ συναντᾶμε τόσους ἀνθρώπους ποὺ εἶναι σὲ ἀγωνία, ὄχι μόνο γιατί πεθαίνουν σωματικά, ...κι αὐτὸ συμβαίνει σὲ φίλους, σὲ συγγενεῖς, σὲ ἀνθρώπους γύρω μας ποὺ ἀγωνιοῦν μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο. Εἴμαστε ζωντανοί, γεμάτοι ἐνδιαφέρον γι' αὐτοὺς, ἔτοιμοι νὰ τοὺς βοηθήσουμε, στεκόμαστε δίπλα τους, ἢ ἀποκοιμιόμαστε, ποὺ σημαίνει ἀποσυρόμαστε, γυρνᾶμε τὴν πλάτη, τοὺς ἀφήνουμε σὲ ἀγωνία, στὸν φόβο, στὴν ἀθλιότητά τους; Καὶ δὲν θὰ μιλήσω γιὰ τὸν Ἰούδα, γιατί κανένας μας δὲν ἔχει πρόθεση νὰ προδώσει τὸν Χριστὸ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀλλὰ δὲν τὸν προδίδουμε ὅταν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὶς ἐντολές Του; Ὅταν λέει: «Σᾶς δίνω παράδειγμα, ν' ἀκολουθήσετε..» κι ἐμεῖς κουνᾶμε τὰ κεφάλια μας καὶ λέμε: «Ὅχι θέλω μόνο ν' ἀκολουθήσω τὶς ἐπιθυμίες τῆς καρδιάς μου.» Ἄς σκεφτοῦμε τὸν Πέτρο, τὸν δυνατότερο, ἐκεῖνον ποὺ μπορούσε νὰ μιᾶ ἕκ μέρους τῶν ὑπολοίπων, ὅταν ἔφθασε νὰ ριψοκινδυνεύσει τὴ ζωὴ του, ἢ μᾶλλον ὄχι τὴν ζωὴ του, ἀπλὰ ν' ἀπορριφθεῖ, γιατί κανεὶς δὲν θέλησε νὰ τὸν σκοτώσει, ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸ τρεῖς φορὲς.

Ἐμεῖς τί κάνουμε, ὅταν ἔχουμε τέτοια πρόκληση, ὅταν κινδυνεύουμε νὰ μᾶς κοροϊδέψουν, νὰ γελοιοποιηθοῦμε, νὰ μᾶς ἀπομονώσουν φίλοι καὶ γνωστοὶ ποὺ σηκώνουν τοὺς ὦμους καὶ λένε: «Ἄ, Χριστιανός; Καὶ πιστεύεις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός, πιστεύεις στὸ Εὐαγγέλιό Του, πιστεύεις ὅτι θὰ εἶναι στὸ πλάι σου; Πόσο συχνά...! Ὡ, ἄς μὴν ποῦμε: «Δὲν εἶμαι...» ἀλλὰ ἄς ποῦμε: «Ναί, εἶναι δόξα μου, κι ἂν θέλεις νὰ Τὸν σταυρώσεις, ἂν θέλεις νὰ Τὸν ἀπορρίψεις, ἀπόρριψε κι ἐμένα ἐπίσης ἐπειδὴ ἐπιλέγω νὰ σταθῶ στὸ πλευρό Του, εἶμαι μαθητὴς Του ἀκόμα κι ἂν μὲ ἀπορρίψουν, ἀκόμα καὶ ἂν δὲν μοῦ ἐπιτρέψεις νὰ μπῶ στὸ σπίτι σου ξανά».

Ἄς σκεφτοῦμε τὸ πλῆθος στὸν Γολγοθά. Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ ἦταν ὄργανα στὴν καταδίκη Του, Τὸν περιγέλασαν, εἶχαν πάρει τὴν νίκη τους, τουλάχιστον ἔτσι νόμιζαν. Ἀκόμα ὑπῆρχαν οἱ στρατιῶτες, οἱ στρατιῶτες ποὺ Τὸν Σταύρωσαν· εἶχαν

σταυρώσει άμέτρητους άκόμα άνθρώπους, έκαναν τήν δουλειά τους. Δέν τούς ένοιαζε ποιόν σταύρωναν. Κι ό Χριστός προσευχόταν γι' αυτούς: «Συγχώρησε τούς Πατέρα, δέν ξέρουν τί κάνουν...» Δέν σταυρωνόμαστε μέν μέ φυσικό τρόπο, αλλά λέμε: «Συγχώρησε Πατέρα μου, όλους αυτούς πού μάς προσβάλλουν, μάς άπορρίπτουν, πού σκοτώνουν τήν χαρά και σκοτεινιάζουν τις ζωές μας..» Τό κάνουμε; Όχι δέν τό κάνουμε. Άναγνωρίζουμε τούς έαυτούς μας σ' αυτούς τούς σταυρωτές;

Και έπειτα ύπήρχε ένα πλήθος άνθρώπων πού κατέκλυσαν τήν πόλη για νά δοϋν έναν άνθρωπο νά πεθαίνει, μέ μία τρελλή περιέργεια, πού πιέζει τόσοσ άπό μάς νά γινόμαστε περίεργοι, για όσους ύποφέρουν, για όλους εκείνους πού άγωνιοϋν. Θα πείτε, δέν συμβαίνει; Ρωτήστε τόν έαυτό σας, πώς βλέπετε τηλεόραση, πόσο παθιασμένα βλέπετε τά όσα τρομερά συμβαίνουν στην Σομαλία, στο Σουδάν, στην Βοσνία και όποια άλλη χώρα. Τά βλέπετε μέ ραγισμένη καρδιά; Είναι ότι δέν μπορείτε νά ύπομείνετε τόν τρόπο, αλλά στρέφεστε στον Θεό μέ προσευχή, και δίνετε, δίνετε γενναϊόδωρα ό,τι μπορείτε για νά περιοριστεί ή πείνα και ή μιζέρια; Έτσι είναι; Όχι, είμαστε οί ίδιοι πού πήγαν στον Γολγοθά για νά δοϋν κάποιον νά πεθαίνει. Περιέργεια, ένδιαφέρον; Ναί, άλίμονο.

Ύπήρχαν άκόμα κι εκείνοι πού ήλθαν μέ τήν έλπίδα ότι Έκεϊνος θα πεθάνει· έπειδή, όταν Έκεϊνος πεθάνει στον Σταυρό, εκείνοι θα έλευθερωθοϋν άπό τρομερό μήνυμα πού Έκεϊνος φέρνει· ότι όφείλουμε νά αγαπάμε τόν άλλο, έτσι πού νά είμαστε έτοιμοι και νά πεθάνουμε γι' αυτόν. Αυτό τό μήνυμα τής σταυρωμένης, θυσιαστικής αγάπης, θα μπορούσε νά καταργηθεί διαπαντός, και για όλους. Κι αν Έκεϊνος πού τό κηρύττει, πεθάνει, θα άποδειχθεί ότι Έκεϊνος είναι ένας ψευδοπροφήτης, ένας ψεύτης.

Κι άκόμα, ύπήρχαν κι εκείνοι πού ήρθαν μέ τήν έλπίδα ότι θα κατέβει άπό τόν Σταυρό, κι ότι τότε θα μπορούσαν νά είναι πιστοί χωρίς ρίσκο, θα ένωθοϋν μέ τήν «μερίδα» τών νικητών. Δέν τούς μοιάζουμε τόσο συχνά;

Κι έπειτα τό σημείο πού πολϋ δύσκολα τολμάμε ν' άντικρύσουμε τήν Μητέρα τοϋ θυσιαζόμενου Υιοϋ τοϋ Θεοϋ, ή μητέρα τοϋ Ίησοϋ, σιωπηλή, προσφέροντας τόν θάνατό Του για τήν σωτηρία τοϋ άνθρώπινου γένους, σιωπηλά, σβήνοντας μαζί Του, ώρα τήν ώρα, και ό μαθητής πού γνώριζε μέ τόν νεανικό τρόπο, πώς ν' αγαπά τόν Κύριό του, στεκόμενος μέ φόβο, κοιτάζοντας τόν Κύριό του νά πεθαίνει και τήν Μητέρα ν' άγωνιά. Νοιώθουμε έτσι όταν διαβάζουμε τό Εύαγγέλιο, νοιώθουμε τήν άγωνία στους άνθρώπους γύρω μας;

Άς μποϋμε στην Μ. Έβδομάδα μέ σκοπό όχι νά είμαστε θεατές όσων συμβαίνουν, άς μπερδευτοϋμε μέ τό πλήθος και σε κάθε βήμα άς ρωτάμε τόν έαυτό μας: ποιός

εἶμαι μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος; Εἶμαι ἡ Μητέρα; Εἶμαι ὁ μαθητής; Εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς σταυρωτές; Καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε στὴν ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης μαζί μ' αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους ἦταν πραγματικὰ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάσταση· ὅταν ἡ ἀπελπισία εἶχε φύγει, ἦρθε ἡ νέα ἐλπίδα, ὁ Θεὸς εἶχε νικήσει. Ἄμήν.

Ἀπόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr